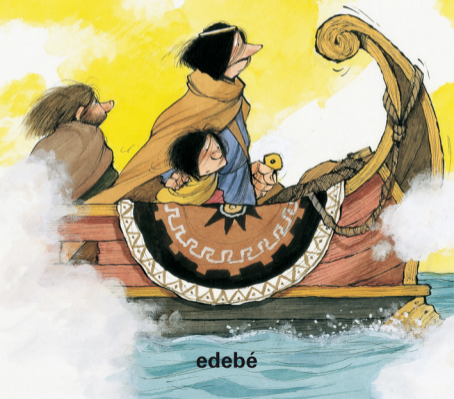

L'Eneida

explicada als infants

per Rosa Navarro Durán

amb il·lustracions de Francesc Rovira

edebé

BIBLIOTECA ESCOLAR
CLÀSSICS
EXPLICATS ALS INFANTS

L'Eneida

edebé

Projecte i direcció: EDEBÉ

Adaptació del text: Rosa Navarro Durán

Il·lustracions: Francesc Rovira

Direcció editorial: Reina Duarte

Disseny: Joaquín Monclús

Traducció: Xavier Timoneda

1a edició en aquest format, setembre 2011

© Edició cat.: edebé, 2011

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

ISBN 978-84-683-0221-8

Dipòsit Legal: B. 11592-2011

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

BIBLIOTECA ESCOLAR
CLÀSSICS
EXPLICATS ALS INFANTS

L'Eneida explicada als infants

per Rosa Navarro Durán
amb il·lustracions de Francesc Rovira

edebé

LA TEMPESTA

I LA CALMA

Sabia la deessa Juno que algun dia els llatins, descendents dels troians, destruirien Cartago, la ferotge i guerrera ciutat de Líbia, a la qual tant s'estimava. Per això, tractava per tots els mitjans d'impedir que el príncep troià Enees i els seus, que havien aconseguit escapar-se de Troia en flames, arribessin a Itàlia.

Feia uns anys llargs que navegaven per les mars sense poder trobar cap indret on quedar-se. De cop i volta, un dia van albirar les costes de Sicília. I amb les veles desplegades, van començar a remar amb totes les forces per arribar a terra i descansar per fi.

Juno, en veure-ho, exclama:

—Com és possible que jo, l'esposa de Júpiter, el rei dels déus, no pugui acabar amb aquests troians! Són a punt d'arribar a l'illa de Sicília!

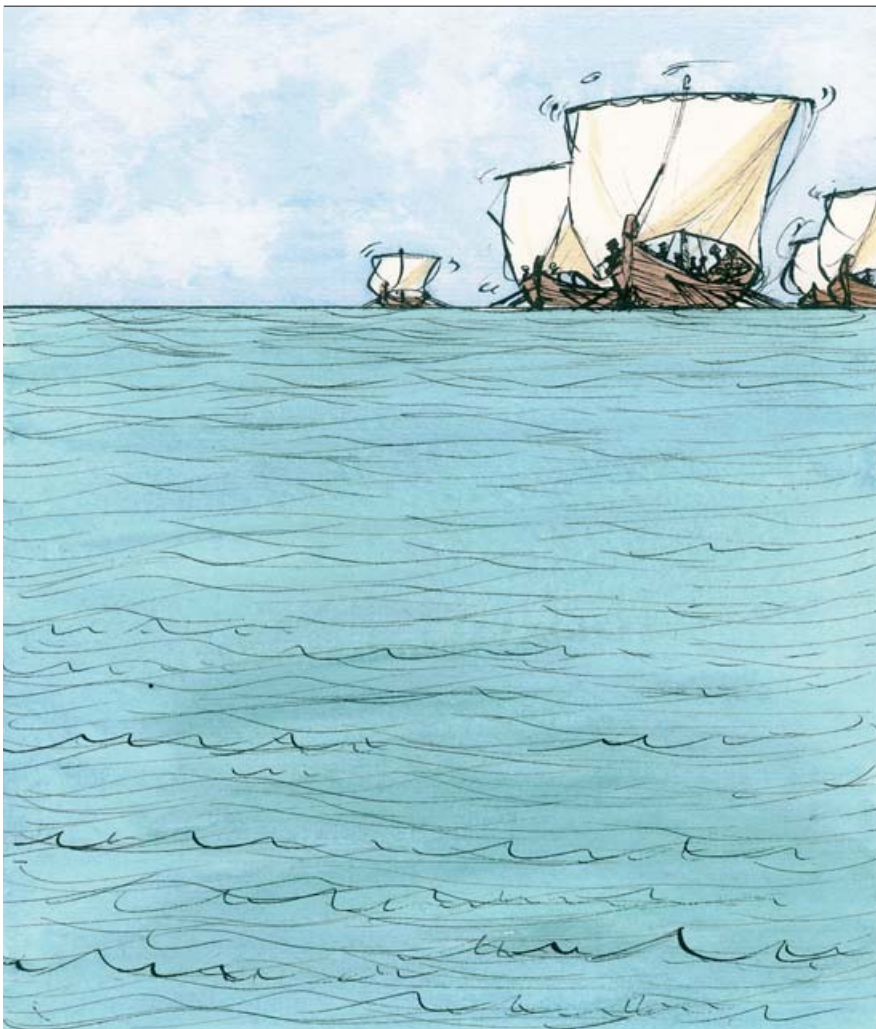
I per impedir-ho, decideix d'anar immediatament a Eòlia, el país dels núvols, on viuen els vents huracanats. El seu rei, Èol, els té presoners dins d'una muntanya, i allà bramen enfurits. Ell pot amansir-los o bé deixar-los anar. Els vents sempre l'obeeixen.

Quan arriba al costat d'Èol, la furiosa Juno li diu:

—Els troians, els meus enemics, naveguen pel mar i ja són molt a prop de Sicília. Deixa anar els teus vents furiosos perquè les seves naus quedin enterrades per les onades. Fes que aquests homes maleïts vagin al fons del mar. Et donaré com a esposa la més bella de les meves nimfes.

—Decidir és cosa teva, reina —li respon Èol—. Jo no tinc cap més missió que fer el que em manis. Tu vas aconseguir que Júpiter em donés aquest regne, el comandament sobre els núvols i els huracans. Gràcies a tu, m'assec a la taula dels déus. A tu t'ho dec tot.

*Els troians, els meus enemics,
naveguen pel mar*

I a l'instant, Èol empeny a una banda amb la seva llança la muntanya foradada, i en surten lliures, a tota velocitat, els furiosos vents. Es llancen sobre el mar i hi provoquen una tempesta rere l'altra. Enormes onades arriben a les platges. Una negra nit s'estén sobre el mar. Se senten trons pertot arreu, i els llampecs resplendeixen sense parar.

Els troians s'adonen que no poden arribar a terra. Moriran! Enees, el seu rei, ple d'un espaordiment que el paralitza, crida alçant les mans al cel:

–Tant de bo hagués mort a Troia, durant la guerra! Feliços els qui van morir allà a la pàtria! –i mentre pronuncia aquestes paraules, un cop de l'huracà toca de ple la vela del vaixell i aixeca el mar fins al cel.

Es trenquen els remes i es decanta la popa. La nau avança sobre una muntanya immensa d'aigua. Uns homes pengen de la cresta d'una onada. El mar obre la vista de les seves fondàries a uns altres navegants que hi cauen.

El vent Notos llança contra les penyes tres de les naus. El vent Eure en deixa malparades unes altres tres, després d'em-

pènyer-les contra uns esculls. L'onatge fa fer tres voltes a un altre vaixell, i un remolí immens el sepulta entre les onades. Aquí i allà, es veuen nedant alguns naufrags al costat de bigues, armes i tresors de Troia.

De cop i volta Neptú, el déu del mar, des del més profund, on té el palau, sent l'eixordador estrèpit de l'onatge. Treu el seu rostre serè per veure què està passant i descobreix la flota d'Enees escampada per la superfície del mar, i veu com es desplomen damunt seu el cel i les onades. De seguida endevina que al darrere d'això deu ser-hi la seva germana Juno i, molt furiós, mana a Èol que assereni les onades immediatament. No és Èol qui governa el mar, perquè ell tan sols pot manar sobre els vents a la seva presó!

En menys temps del que triga a dir-ho, s'apaivaga la fúria de les onades, són escombrats els núvols, i surt el sol.

Les lleus rodes del carro de Neptú, tirat per cavalls veloços, van lliscant sobre el mantell serè del mar. La sola mirada del déu ho encalma tot.

